

Oversættelse.Bilag 4.

Udenrigsminister Gustav Rasmussens Tale i De Forenede Nationers Plenarforsamling Tirsdag den 15. Januar 1946.

Jeg vilde gerne begynde disse Bemærkninger med at udtrykke min Delegations oprigtige Tak for den storartede Gæstfrihed, der er blevet vist os her i Landet af Hans Maje-stæt Kongen, den britiske Regering og Verdensbyen London. Vi betragter det som et godt Varsel, at de Forenede Nationers Organisation begynder sit Arbejde i et Land, der aldrig har svigtet som Forkæmper for Menneskerettigheder og mellemfolkelig Retfærdighed.

Denne store Forsamling af Nationer, som er forenede i Fortidens Lidelser og Fremtidens Forhaabninger, har til Formaal og Opgave ved praktiske Midler at opbygge et mellemfolkeligt Rets- og Sikkerhedssystem for at sikre ikke blot Nationers, men ogsaa de enkelte Menneskers Freds- og Frihedsrettigheder — disse Menneskehedens Grundrettigheder, for hvilke vi har kæmpet imod de onde Kræfter, som søgte at beherske Verden.

Hele vor Opmærksomhed, al vor Energi og hele vort Initiativ er derfor ganske naturligt rettet mod Fremtiden — mod det vældige Opbygningsarbejde, der ligger foran os.

Men det vilde dog ikke give et fuldstændigt Udtryk for de Følelser, hvormed mit Land indtager sin Plads i de Forenede Nationers første Plenarforsamling, hvis jeg ikke mindede om de Erfaringer, som vi har delt med saa mange andre Folk i de forløbne Aars haarde Kamp.

Jeg tillader mig at gøre dette, fordi alle de her repræsenterede Nationers fælles Aktion mod Tyranni og Undertrykkelse udgør selve Grundlaget for vore nuværende og fremtidige Bestræbelser for at skabe en ny Verdensorden. Det verdensomspændende Samarbejde ved Nedbrydningen af det fascistiske Herredømme skal inspirere og lede vore forenede Anstrengelser.

Det danske Folk har altid tillagt Skabelsen af en mellemfolkelig Retsorden den allerstørste Betydning. Vi mener, at Retsreglerne, hvadenten de skal gælde indenfor den enkelte Stat eller i Forholdet mellem Staterne, bør vokse naturligt frem af de enkelte Menneskers og Staters Erfaringer og Behov. Vi er overbevist om, at Pagten ved at understrege de Principper for mellemfolkelig Retfærdighed, der kan antages af alle, forpligter vor Organisation til at støtte og fremme Udviklingen af en universel Retsopfattelse.

Danmark ser med Tilfredshed paa den nøgterne Bedømmelse af praktiske Realiteter, som ligger bag ved Pagten for de Forenede Nationer. Der er skaffet den nødvendige Sikkerhed for, at Ansvarets Vægt fordeles i Overensstemmelse med de forskellige Nationers Styrke og Muligheder. Det er rigtigt, at Pagten hviler paa Princippet om Ligeret for alle Medlemsstater, og at de mindre Nationer ligesaa vel som de større Magter, skal have Lejlighed til at give deres Bidrag ved Drøftelse af vigtige mellemfolkelige Spørgsmaal, som er af Betydning for alle. Men det er lige saa rigtigt — og efter vor Opfattelse betyder dette en væsentlig Fordel i Sammenligning med Folkeforbundspagten —, at det endelige Ansvar for Gennemførelsen af livsvigtige, politiske Afgørelser, maa ligge hos de store Magter, som alene er i Stand til at gennemtvinge dem. Paa denne Maade kan Rytmen i de Anstrengelser og Anspændelser, der under Krigen førte til saa straalende Resultater, fortsættes nu, hvor det gælder at erobre Freden. Den vældige Krigsindsats, der er blevet udfoldet af det ældgamle, men dog evig nye, tapre Kina, af den heroiske og uovervindelige Union af Sovjet-Republikker, af det berømmelige kæmpende Frankrig, af det standhaftige og udholdende Storbritannien og af det storsindede, ukuelige U.S.A., vilde blive daarligt lønnet, hvis de mindre Stater vaklede i den Tillid, hvortil vore store Allierede har vist sig saa værdige.

De mindre Nationer, hvis Indsats for den fælles Sag maaske ikke har været mindre byrdefuld, og hvis Lidelser undertiden var lige saa haarde som de større Magters, har ingen Grund til at tabe Modet i den Henseende.